

[Tinning]

det, at det, som på en eller anden måde fra socialministerens side bliver lagt i disse kasser, bliver fjernet igen af indenrigsministeren? Jeg har godt læst, at socialministeren siger: bare rolig, vi laver ganske vist en omlægning fra refusion til bloktilskud, men det er de samme beløb, vi snakker om, der er ikke i dette lovforslag indbygget egentlige besparelser. Jeg føler mig overbevist om, at selvfølgelig er der ikke det, og en af grundene til, at der ikke er det, er, at besparelserne kommer på en anden måde; de kommer nemlig, når indenrigsministeren næste gang finder på at udfolde sig på dette felt. Det er det ene problem, som vi nødvendigvis må diskutere mere.

Et andet problem er førtidspensionen. Jeg synes, det er rigtigt af hr. Erik B. Smith at hive det frem, for hvad får vi at vide i bemærkningerne til lovforslaget her? Ja, vi får at vide, at man ganske vist har diskuteret, om ikke man skulle gøre noget ved hele området med førtidspensionerne, men at man vil tage det op senere, hvis der viser sig behov herfor. En klassisk ministeriel bemærkning. Når man ikke ved, hvad man i øvrigt skal sige, så siger man: det kigger vi på senere, hvis der viser sig behov herfor. Hvis vi andre om et år spørger: hvorfor har man ikke gjort noget? Så er svaret: det er, fordi der ikke har vist sig behov. Og hvis vi andre spørger om et år: hvorfor har man gjort noget? Så siger man, det er, fordi der har vist sig behov. Jeg mener, vi må have at vide, hvad det er, der gør, at man skønner, at der endnu ikke har vist sig behov herfor, som det hedder. Det er vi da nødt til at vide, mener jeg, inden vi kan sige, om vi tilslutter os eller vi ikke tilslutter os elementerne i lovforslaget.

Derudover synes jeg, det må være helt afgørende mere detaljeret at få at vide, hvordan man forestiller sig, at de forskellige pengestrømme – det er jo det, det handler om – kommer til at se ud efter dette lovforslags eventuelle ikrafttræden.

Jeg vil altså sige, at intentionerne bag det arbejde, der er sat i gang, kan vi i vid udstrækning være med på, men efter at have læst lovforslaget synes jeg, det er mere end tvivlsomt, om det også gælder udmøntningen. Vi tilslutter os altså hensigten, men er imod det konkrete indhold, og det er selvfølgelig ikke så mærkeligt. Det hænger sammen

med, at denne regering langt hen ad vejen siger, at af hensyn til borgerne, af hensyn til samordningen, af hensyn til, ja, afbureaukratiseringen – og så får vi grænsen på de 67 år. Her synes jeg egentlig også – det bliver en sidebemærkning – vi har brug for at få noget mere at vide end blot, at der er noget, som hedder »den erhvervsdygtige alder«, og så er der den alder, der kommer bagefter. Og når grænsen er 67 år dér, har vi altså valgt den. Hvordan den grænse hænger sammen med afbureaukratisering er, som også hr. Ager-schou – forholdsvis malende – var inde på, meget, meget vanskeligt at forstå, og også her må jeg sige: jeg er overrasket over, at de radikales ordfører bare siger: vi tilslutter os elementet. Hvordan kan man det? Det her er én kæmpebureaukratisering, det kan ikke blive andet, og så siger de radikale: det køber vi. Men så ved vi da, at det er meningen.

Jeg vil da godt love, at vi vil gå ind i udvalgsarbejdet og forsøge at finde ud af, hvad dette i virkeligheden kommer til at betyde, og skulle det betyde, at udvalgsarbejdet trækker lidt ud, synes jeg ikke, det er det afgørende. Jeg er enig med ministeren, der har flyttet ikrafttrædelsesdatoen til den 1. januar 1987, for skal det gøres, så skal det i det mindste gøres ordentligt.

Pia Kjærsgaard (FP):

Socialministerens forslag sætter fokus på nogle administrative ting, herunder forslag, der betyder fuldstændigt bortfald af arbejdskrævende administration.

Den slags er jo sød musik for fremskridtspartiet, der til enhver tid kan støtte forslag, der betyder administrative besparelser.

Men der er andre ting i forslaget, som vi ikke finder er lige så positive. Det er den trods alt fortsatte fordeling af de økonomiske byrder mellem stat, amt og kommune. Fremskridtspartiet har altid fundet, at en amtskommune er et overflødigt mellemlid mellem stat og kommune, og vi er således ikke tilhængere af den fortsatte involvering af mellemlid. Gik man den direkte vej, var det ikke nødvendigt at lave et nyt lovforslag, hvori man opererer med opdeling af de økonomiske byrder i 50, 75 og 100 pct., afhængigt af hvad vi taler om.

Men lad det nu ligge. Vi kan i det mindste glæde os over, at forslaget tilsyneladende